

pen, waaronder Auschwitz en Theresienstadt) kwam ook vast te staan of die niet-teruggekeerde Joden gedeporteerd waren naar Auschwitz, Sobibor, Bergen-Belsen of Theresienstadt. Tenslotte kreeg het bureau er inzicht in, welke criteria bij de aankomst in Auschwitz de eerste z.g. selectie hadden bepaald en wat de vermoedelijke uiterste overlijdensdatum was van diegenen die niet rechtstreeks naar de gaskamers waren gevoerd.

Zolang nog niet door een overlijdensakte, opgemaakt naar aanleiding van de bevindingen van het Informatiebureau, was vastgesteld dat en wanneer een gedeporteerde was overleden, waren notarissen niet in staat om bij notariële acte tot toewijzing of verdeling van dat vermogen, d.w.z. van de nalatenschap, over te gaan. Om het overlijden van gedeporteerden vast te stellen (ook voor een weduwnaar of weduwe die wilde hertrouwen, was dat van veel belang) ging men aanvankelijk aanvulling verzoecken van de registers van de burgerlijke stand van de laatste woonplaats van de gedeporteerde – dat geschiedde in naar schatting vijfduizend gevallen. In februari '47 evenwel vernietigde de Hoge Raad een desbetreffende beschikking van het Arnhemse hof. Sommige rechterlijke colleges zetten desondanks de gevestigde praktijk voort. Vervolgens was het de Broederschap der Notarissen die in '48 ging aandringen op een spoedige wettelijke regeling – de desbetreffende wet, in '47 ingediend, werd in juni '49 van kracht; zij bepaalde dat, met gebruikmaking van alle door het Informatiebureau van het Rode Kruis verzamelde gegevens, de overlijdensdata van alle vermisten door een commissie zouden worden vastgesteld, dat al die vaststellingen in de *Nederlandse Staatscourant* zouden worden gepubliceerd en dat akten van overlijden zouden worden opgemaakt. Voorts werd een Centraal Bureau van Onderzoek inzake de Vererving van de Nalatenschappen van Vermiste Personen opgericht: dat bureau bracht de genealogische gegevens bijeen waaraan de notarissen behoefte hadden. Pas toen kon het Nederlands Beheersinstituut de bewindvoeringen over de vermogens der vermisten gaan beëindigen. Dat was een werk van jaren en het ging menigmaal gepaard met gedingen voor de Afdeling Rechtspraak – daar zullen wij nog voorbeelden van geven.

Zoals eerder vermeld, werd het Beheersinstituut op 1 juni '67 opgeheven. Een overzicht van alle tot die datum verrichte werkzaamheden is, voorzover ons bekend, niet opgemaakt – er is wèl een overzicht per 31 december '65. Toen waren van de ruim 45 000 vermogens van politieke delinquenten (de allerkleinste vermogens niet meegeteld) welke het instituut beheerd had, slechts ruim 210 nog niet afgewikkeld. De bijna